

ÜHTSUS

Duaalne maailm serveerib ennast meile kui suur samm edasi, pluraalsusest ülesaamise tähenduses. Ning erinevate arvamuste, võimaluste, järeldeste tähenduses on hinge hoiakud, ka vaimsed, konkretiseerunud “jah” või “ei”, “hea” või “halva” maailmas .

Kahtluseta on see lihtsustanud, organiseerinud, korrastanud, seadustanud, õigust mõistnud ja karistanud, premeerinud... Ning koos selle duaalsusega on inimene stagneerunud. Ükskõik missugune kaunistus, mis esiplaanile kerkib... tuleb kohe kiiresti mingi duaalse osaga liita.

Kui..., kui me palvuslikus tähenduses viitame “Loovale Müsteeriumile”, “Jumalikule” – väljendades seda erinevates vormides- on kerge mõelda, et me räägime “ühest”, kui duaalse maailma transedentsist, kuid tegelikkuses... see nii ei ole. See “üks” –mis võib meile sobida ideeks jäiga, hea, halva, ilusa, inetu mõju alla mitteallutamise kohta-..., see “üks” on... elu pluraalsus! See “üks” esindab ookeane, metsi, baktereid, planktoni, õhku, planeete, galaktikaid...

Lõpptulemusena ei... ei ole me pluraalsuse duaalsuseks saamisest võitnud; me oleme kinnijooksnud; oleme kollapseeerunud. Selge, oleme arenenud kui inimkond vaherahuta võitluses, milles valitakse välja kaks...; ja ülejäänud loodu- “ülejäänud loodu”- asetub ühele või teisele poole. Pole midagi ebaõiglasemat –kui üldse peaks... õigust mõistma.

Otsustamise hetkel, “Müsteeriumi” tunnetuse tundmise hetkel... ujutatakse meie olend üle selgusega. Selgusega, mil ei ole värvi, mis ei ole ei must ega valge, ei sinine ega roheline. See on sarnane veele: lõhnatu, värvitu, maitsetu, mage.

Kuid tihti juhtub nii, et sukeldumine pluraalsusesse tekitab peapöörituse fantaasias ettekujutatud võimalustest haaramatus lõpmatuses; ning inimese hing tõmbub duaalsusesse, mis tundub “loomulik”: öö ja päeva, une ja ärkvel oleku tõttu... Kuid need on vaid rütmid, sagedused, vibratsioonid. Need ei ole võimalused!

Võiks öelda, et inimene oli sunnitud leiutama halva, et omada otsustavalt võimu, valitsemist enda käes. Nii sai paika panna igavese võitluse hea ja halva vahel. Nii oleks olemas õigustus toetada kas halba või head.

Kas te olete märganud kui iseenesestmõistetavalt eksisteerib -ning vankumatult-organiseeritud kuritegevus? Kuid ei eksisteeri organiseeritud headust, organiseeritud usku, organiseeritud head. Seda ei ole!

Kas organiseeritud heategevus reaalselt eksisteerib? Kas inimesed organiseerivad end kuidagi, et saada kriminaalideks? Kindlalt, ei! Kas on olemas mingid aktsioonid, tingimused,

situatsioonid, mis sisaldavad kuritegu? Või mingisugust teist barbaarsust! Piisab lihtsalt mainida sõna “sõda”. Ja ongi! Kuid teiselt poolt räägitakse “sõjakunstist”. Vaat nii!

Samamoodi on inimene organiseerinud oma sõjad, et saaks vabamalt tappa, et ei eksisteeriks mingit õigusemõistmist, mis... -väljaarvatud kui tapad massiliselt!

Kui natukenegi uurida meie vankumatut reaalsust, siis me upume. See ei ole vankumatu. See ei ole reaalne!

Palve tähendus teavitab meid –selles “Ilmutuste” ajas-... mittelangemisest lihtsustamisse: “See on hea”. “See on hästi”. “See on halb”... Sest kui see on nii, kui me langeme dualismi, me näe siis midagi!, meile ei ilmutata midagi!; me ei näe, me ei kuule, me ei “kombi” mitte midagi!

Kui –nagu ütleb Islam: “*Allahu Akbar!*”- “Jumal on suur”, siis ei saa see olla taandatud “heale ja halvale”, see ei saa olla surutud isegi mitte sellesse “ühe” kapslisse! “Lõputul” ei ole “ühete”! Pöörake tähelepanu... väga lihtsale asjale: “Lõputul” ei ole “ühete”, ei ole “kahte”, ei ole “nulli”. Tõsi?

Nii et..., samamoodi, kui olend üritab hüpata dualismist monoteismi, siis satub ta uuesti segadusse! Ning tal on vaja iidolit, tal on vaja pilti; ta vajab koha leidmist, annete ja põhiomaduste omistamist; ning ta vajab teoloogide, ning ta vajab spetsialiste...

See “Jumaliku” võimsus –et seda kuidagi sõnaga väljendada- peab meid panema loobuma “ühest”, “kahest”, “kolmest”...

Duaalsuses on kerge –kerge?- panustada ühele või teisele elemendile; see võib isegi muutuda –nii nagu reketilöök mingile tennise pallile- ühest teiseks.

See, mida taotleb palve tähendus, on uus võimalus “väljaspool seda”...-ning iseenesestmõistetavalt kaasahaaratuna!- kuid “väljaspool seda”... kohustuslikku duaalsust, uurida võimalusi. “See on... vorm... tunnetamaks... Absoluuti”.

Absoluut ei ole “üks”! Absoluut on “kõige” konfiguratsioon: see “Suur”, see “Pluraarsus”, mida me hetketi... maagilisel, üllataval või ootamatul moel.. tunda või tunnetada võime.

Kuid juba... on olend sooritanud absolutistlikke manöövreid –kas pole?- sotsiaalseid ja poliitilisi. Absolutism eksiteeris kui poliitiline optsioon. Kuid see on teine “Absoluut”. See ei ole isegi mitte absoluutne null!- temperatuuri referents-. Ei!

See on nagu tuul, mida me tunnetame, mis keerutaks end ühtäkki üheks ainsaks pööriseks ja demonstreeriks meile kõiki tuuli! On seosetu –ratsionaalses, loogilises ja elamuslikus mõttes-. Meie jaoks on siiani väga kauge... sellist laadi läbielamine või kogemus. Kuid “võib-olla”... -jätame selle selle sõna kehtima- näited müstitsismist ükskõik missugusest tendentsist- mida neil ei ole mitte ühtegi, sõna kõige selgemas tähenduses;

olguigi, et religioonid ja filosoofiad on neid oma arvele kirjutanud, neid neil ei ole-, need on siinsed, selle paiga, koha instrumendid, mida on vaja arvesse võtta...

Ja meil on disain!... –struktuurne, kooseluline, sotsiaalne, jne- millele on antud võime seda kogemust tunnetada, kuna meie kohalolek kuuletub sellele Absoluudi aktiivsusele; sellele Absoluudile.

Teadvustades meie olendit, ei näe me endid ussikeste või elevantide või tiigritena. Ei! Me näeme endid sellistena, keda hüüame – ja meid hüütakse- “inimolenditeks”. Meil on teadvus sellest, kes me oleme ja keskkonnast, mis meid ümbritseb. Me oleme oma teadvuses “absolutistid” hetkel kui tunneme ära, tunneme ära iseennast! Me ei kahtle selles, kas me oleme elevantid või kaelkirjakud.

Ka oma keeles kasutame me teatud sagedusega fraasi: “*Absoluutselt kindel!*”. *Võin absoluutselt kinnitada!*... Ning “absoluutne” on siin kui... täpne; kui perfektne.

Meie konfigureerumine Absoluudi tähenduses, ilma duaalsuse sõjata, ilma unitaarse obsessioonita, avab meile tuule kiikumise lehviku, laine ettenägematu kohalesaabumise, teeb meile võimalikuks olla ühe integratsiooni retseptoriteks; ning see avardab meis –selles desintegratsioonis- oskust olla, äratundmist, imetlust, hämmastumist...

Üks tunnete hetk on... õrn Absoluudi destillaat!

***